

забезпечується сумісність із підрозділами інших видів ЗС України, а також органами і підрозділами інших військових формувань та правоохоронних органів.

Основним компонентом АСУ СВ є підсистема тактичного рівня, яка відповідає за аналітичне забезпечення управлінської діяльності посадових осіб в ланці бригада – батальйон (підрозділ), впритул до окремого вогневого засобу і навіть солдата. Важливість її полягає в тому, що вона уявляє собою той кінцевик, від якого у всі ланки управління надходить більша частка інформації та відбувається реалізація інтелектуального продукту, створеного з використанням засобів АСУ.

З огляду на те, що керівництво підготовкою і веденням бойових дій з'єднаннями і військовими частинами СВ здійснюється з різних пунктів управління, які оснащені локальними комп'ютерними мережами, системами передачі інформації та її захисту, дуже актуально постає питання інформаційної сумісності між собою засобів автоматизації управління всіх рівнів та приналежності. Піддруктям такої сумісності повинна стати уніфікація і стандартизація типових програмних, технічних та інформаційно-лінгвістичних засобів базових технологій.

Досвід показує, що намагання поєднати в загальну систему вже існуючі різноманітні комплекси і засоби, які створювалися для виконання окремих, часто не пов'язаних між собою завдань, не завжди призводить до позитивного результату, потребує багато часу і вимагає значних фінансових затрат. Альтернативою такому шляху повинен стати комплексний підхід до створення АСУ СВ, інтегрованої в загальну систему управління ЗС України і силового блоку держави в цілому.

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ РУХОМИХ РОЗВІДУВАЛЬНИХ ПУНКТІВ ТА КОМАНДИРСЬКИХ МАШИН УПРАВЛІННЯ

Петлюк І., Козлинський М.

НАСВ. м. Львів

Закінчення 2-ї світової війни дає поштовх розвитку вогневих засобів ураження, у яких основна ставка робиться на тактичні і оперативно-тактичні ракетні комплекси, змінюється організаційно-штатна структура загальновійськових частин та підрозділів, їх технічна переоснащеність, удосконалюється тактика дій частин та підрозділів в різних видах бою, в той же час польова артилерія та інструментальна розвідка залишається на тому ж рівні та приходить у занепад. В кінці 60-х років минулого століття склалась така ситуація, коли командири загальновійськових частин та підрозділів не здатні були взаємодіяти з артилерійськими командирами в ході ведення бойових дій, використовувати їх частини та підрозділи за цільовим призначенням, відставання у розвитку роду військ стає очевидним. Саме тому керівництвом держави приймаються екстрені заходи щодо надолуження відставання. Науковці та розробники приступають до удосконалення існуючих та розробки нових самохідних систем для артилерії полкової – армійської ланок та комплексів автоматизованого управління вогнем для цих систем.

Початок 70-х років минулого століття ознаменувався прийняттям на озброєння: в 1971 році об'єкту 767 (подвижный разведовательный пункт (ПРП-3)), який був зроблений на шасі БМП-1 та мав засоби розвідки (радіолокаційну станцію 1РЛ126, далекомір квантовий 1Д6М1, прилад нічного бачення 1ПН29, прилад спостереження 1 ОП 79, бусоль ПАБ-2М, далекомір стереоскопічний ДС-1); в 1973 році комплекси засобів управління вогнем: 1 В 12 для самохідної артилерії та 1В17 для причіпної артилерії. В склад комплексів входили: 1В14(1В18)-машини командирів батарей, 1В15(1В19)-машина командира дивізіону, 1В16(1В111)-машина начальника штабу дивізіону, 1В13(1В110)-машини старших офіцерів батарей). Машини командирів самохідних артилерійських батарей та командира дивізіону засоби розвідки мали ідентичні (комбінований прилад спостереження 1ПН144, квантовий далекомір 1Д11, далекомір ДС-1, бусоль ПАБ-2АМ). Машини командирів причіпних артилерійських батарей та командира дивізіону засоби розвідки мали ідентичні (квантовий далекомір 1Д11, нічний прилад спостереження ННП-21, перископічний візор ПВ-1, бусоль ПАБ-2АМ, далекомір ДС-1).

80-ті роки минулого століття це період удосконалення та створення нових командирських машин управління (КМУ). В 1982 році приймається на озброєння машина артилерійської розвідки і управління вогнем 1В119 «Реостат». Не дивлячись на своє основне призначення – управління артилерійським вогнем підрозділів повітряно-десантних військ, вона поступила на укомплектування загальновійськових розвідувальних підрозділів. Машина вироблялась на базі БТР-Д (об'єкт 926) та мала засоби розвідки (радіолокаційну станцію 1РЛ133-1, далекомір квантовий ДАК-2, нічний прилад спостереження ННП-21, перископічний візор ПВ-1, бусоль ПАБ-2АМ, далекомір стереоскопічний ДС-1). В 1984 році прийнято ПРП-4 «Нард» 1В121, база ПРП-3 в той же час засоби розвідки замінено на більш сучасні на той час (радіолокаційна станція 1РЛ133-1, далекомір квантовий 1Д11М-1, тепловізор 1ПН59, прилад спостереження 1ОП79, далекомір стереоскопічний ДС-1). В 1988 році ПРП-4 проходить чергову модернізацію, яка заключалась в частковій заміні приладів розвідки та управління (далекомір квантовий 1Д11М-1 на 1Д14, ДС-1 на 1Д13, тепловізор 1ПН59 на 1ПН71, прилад спостереження 1ОП79 на 1ПН61). На даному етапі удосконалення ПРП та КМУ направлено на установку більш потужних приладів радіолокаційної та оптико-електронної розвідки.

НАПРЯМКИ ВИРІШЕННЯ ДЕЯКИХ ЗАГАЛЬНИХ ВИМОГ ДО НРК

Костюк В., Казан П., Баган В.
НЦСВ НАСВ, м. Львів

Загальні вимоги до наземних робототехнічних комплексів (НРК) витікають з невеликих розмірів і маси, їхнього функціонального призначення та завдань.

Основні загальні вимоги до НРК:

максимальна рухомість під час пересування як на відносно рівних поверхнях, так і в умовах пересіченої місцевості (трав'яні і снігові покрови, бордюри, сходинок);